

Sygnatura akt IV Pa 62/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2016r.

Sąd Okręgowy we Włocławku IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący: SSO Hanna Wujkowska

Sędziowie: SO Małgorzata Paździerska (spr)

SO Hanna Wujkowska

Protokolant: st.sekr.sądowy Marlena Budzyńska

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2016 r. we Włocławku

na rozprawie

sprawy z powództwa R. J.

przeciwko Urzędowi Gminy W.

o odszkodowanie

na skutek apelacji pozwanego Urzędu Gminy W.

od wyroku Sądu Rejonowego we Włocławku - IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 17 lipca 2015r. sygn. akt IV P (...)

1.zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

I. oddała powództwo;

II. kosztami sądowym od uiszczenia, których powódka była zwolniona z mocy prawa obciąża Skarb Państwa;

III. zasądza od powódki R. J. na rzecz pozwanego Urzędu Gminy W. kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

2. zasądza od powódki R. J. na rzecz pozwanego Urzędu Gminy W. kwotę 210 (dwieście dziesięć) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję.

Sygn. akt IV Pa 62/15

UZASADNIENIE

R. J. w pozwie skierowanym przeciwko Urzędowi Gminy w W. domagała się uznania za bezskuteczne dokonanego wypowiedzenia umowy o pracę. Powódka wskazała, że w dniu 25.02.2015r. otrzymała wypowiedzenie umowy o pracę, z którym się nie zgadza, ponieważ przyczyna wskazana w oświadczeniu pracodawcy była zbyt ogólna i nieprawdziwa. Powódka podkreśliła, że posiada wyższe wykształcenie i ukończyła kurs z zakresu rachunkowości. Podniosła, że pracując od 2005r. nigdy nie było zastrzeżeń do jej pracy. Zaznaczyła, że funkcję zastępcy głównego księgowego pełniła

nieetatowo, a czynności zawodowe faktycznie przez nią wykonywane odpowiadały stanowisku inspektora do spraw księgowo finansowych.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa podnosząc, że powódka była zatrudniona na stanowisku zastępcy głównego księgowego, powołał się na dokument powołania i na pobieranie przez nią dodatku funkcyjnego w wysokości 550,- zł. Tym samym zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 18.03.2009r. w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych pozwany dowodził, że powódka nie posiadała wymaganego wykształcenia na zajmowanym stanowisku.

W toku postępowania powódka zmieniła żądanie pozwu i wniosła o zasądzenie na jej rzecz odszkodowania w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia za pracę.

Wyrokiem z dnia 17.07.2015r. Sąd Rejonowy we Włocławku IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zasądził od pozwanego Urzędu Gminy W. na rzecz powódki R. J. kwotę 11.632,80 złotych brutto tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę, nakazał pobrać od pozwanego Urzędu Gminy W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego we Włocławku kwotę 582 złote tytułem zwrotu kosztów sądowych, od uiszczenia których z mocy prawa zwolniona była powódka a ponadto wyrokowi w punkcie I nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 3877,60zł brutto.

Swoje orzeczenia Sąd I instancji oparł o następujące ustalenia i rozważania;

R. J. była zatrudniona w Urzędzie Gminy w W. od dnia 02.01.2002r. na stanowisku młodszego referenta. Od dnia 01.01.2003r. została zatrudniona na podstawie umowy o pracę na czas nie określony. Z dniem 01.12.2003r. powódka uzyskała awans na stanowisko referenta. Pracowała na stanowisku referenta do spraw poboru podatków i ewidencji analitycznej. W dniu 01.07.2005r. pomiędzy stronami została zawarta umowa o pracę zgodnie z którą powódka została zatrudniona na stanowisku inspektora do spraw księgowo- finansowych. Pismem z dnia 04.07.2005r. na wniosek Skarbnika Gminy z dniem 01.07.2005r. dokonano reorganizacji Referatu księgowości i mianowano powódkę na stanowisko zastępcy głównego księgowego, odwołując jednocześnie z tej funkcji B. G.. W piśmie wskazano, że w związku z powyższym do obowiązków powódki będzie należało prowadzenie spraw Głównego Księgowego Skarbnika Gminy podczas jego nieobecności. Jednocześnie przyznano powódce dodatek funkcyjny w wysokości 20 % wynagrodzenia. Regulamin organizacyjny Urzędu Gminy W. ani z 2002r. ani z 2006r. nie przewidywał stanowiska zastępcy skarbnika, czy też zastępcy głównego księgowego, a tym samym nie wyodrębniał obowiązków pracowniczych powiązanych z tym stanowiskiem. R. J. pracowała w dalszym ciągu na stanowisku inspektora do spraw księgowo – finansowych i wykonywała obowiązki powiązane z tym stanowiskiem pracy. Jedynie w okresach nieobecności w pracy skarbnika gminy powódka go zastępowała. W czasie obecności w pracy skarbnika gminy powódka nie miała przydzielonych ani nie wykonywała żadnych obowiązków należących do kompetencji głównego księgowego- skarbnika gminy.

W dniu 25.02.2015r. powódka otrzymała oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę zawartej w dniu 01.07.2005r. z zachowaniem 3-miesięcznego okresu wypowiedzenia. Jako przyczynę wypowiedzenia umowy o pracę wskazano brak wymaganego wykształcenia na zajmowanym stanowisku pracy zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 18.03.2009r. w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych. R. J. posiada wykształcenie wyższe – posiada tytuł magistra inżyniera kształtowania i ochrony środowiska. Ukończyła także kurs rachunkowości dla pracowników finansów samorządowych prowadzony przez Kancelarię (...) w B.. W okresie swojego zatrudnienia uczestniczyła także w różnego rodzaju szkoleniach dotyczących m. in. prowadzenie księgowości jednostek budżetowych i spraw podatkowych. Powódka nie posiada wykształcenia wyższego ekonomicznego. Miesięczne wynagrodzenie powódki liczone jak ekwiwalent za urlop wynosiło 3877,60zł.

Sąd Rejonowy ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o zeznania powódki, pozwanego D. G. oraz świadków M. K. i H. K.. Analiza zeznań wskazanych osób w zakresie okoliczności dotyczących charakteru zatrudnienia powódki przy uwzględnieniu dokumentacji dołączonej do akt niniejszego postępowania w tym między innymi regulaminów pracy i zakresów obowiązków powódki pozwoliła Sądowi na ustalenia, jakie faktycznie stanowisko pracy

zajmowała powódka będąc zatrudniona u pozwanego. Z przedstawionych dowodów wynika, że powódka pracowała na stanowisku inspektora do spraw księgowo- finansowych, a jedynie w okresie nieobecności Skarbnika Gminy pełniącego, jednocześnie obowiązki głównego księgowego, zastępowała go. Dokładnie opisywali to przesłuchani w sprawie świadkowie, którzy opisywali jakie były motywy „mianowania” powódki na stanowisko zastępcy głównego księgowego. Osoby te podnosiły, że celem tego mianowania było jedynie to by w okresach nieobecności skarbnika był pracownik, który mógłby podejmować czynności w bieżących sprawach urzędu, które wymagały kontrasygnaty Skarbnika. Powyższy motyw „mianowania” powódki na zastępcę głównego księgowego, a faktycznie przydzielenia dodatkowych obowiązków wynikał z samej treści pisma z dnia 04.07.2005r., w którym wskazano, że w związku z powyższym „mianowaniem” do obowiązków powódki będzie należało prowadzenie spraw głównego księgowego podczas jego nieobecności. Powyższy wniosek Sąd wywiódł także z treści regulaminu pracy pozwanego z 2006r., w którym po pierwsze, podobnie jak w regulaminie pracy z 2002r. obowiązującym w lipcu 2005r. nie zostało wyodrębnione stanowisko pracy zastępcy głównego księgowego, czy też zastępcy skarbnika, ale nadto wskazano w zakresie obowiązków inspektora do spraw finansowo- księgowych zastępowanie skarbnika gminy podczas jego nieobecności. Podobne zapisy zawierają zakresy obowiązków powódki zawarte w aktach osobowych, a których wynika, że powódka w istocie wykonywała obowiązki inspektora do spraw finansowo księgowych, a dodatkowo zastępowała skarbnika w okresach jego nieobecności. Sąd uznał, że mając na uwadze powyższe nie sposób wywodzić, że powódka faktycznie była zatrudniona na stanowisku zastępcy skarbnika czy też zastępcy głównego księgowego. Samo pismo z dnia 04.07.2005r. w obliczu przedstawionej argumentacji nie może przesądzać o faktycznym stanowisku pracy zajmowanym przez powódkę. Także fakt, iż otrzymywała ona dodatek funkcyjny nie wskazuje na powiązanie go ze stanowiskiem zastępcy skarbnika/głównego księgowego a jedynie pozwala na przyjęcie, że został on przyznany powódce w związku z powierzeniem dodatkowych obowiązków, oprócz tych, które wykonywała jako inspektor do spraw księgowo – finansowych.

Sąd Rejonowy uznał, że powódka była zatrudniona u pozwanego na stanowisku inspektora do spraw finansowo- księgowych i jedynie dodatkowo zastępowała skarbnika w okresach jego nieobecności w pracy. Z faktu, iż powódka pełniła takie zastępstwo skarbnika w okresach jego nieobecności nie wynika by była zatrudniona na stanowisku zastępcy skarbnika.

Odnosząc się do kwestii wykształcenia powódki, Sąd Rejonowy ustalił je na podstawie dokumentacji dołączonej do akt w szczególności dyplomu ukończenia studiów wyższych. Z dokumentacji tej wynika, że powódka nie posiadała wykształcenia wyższego ekonomicznego, chociaż z racji praktyki zawodowej i ukończonych kursów zapewne wiedzę z zakresu ekonomii posiadała, co jednak dla wyniku sprawy było bez znaczenia.

Powódka wskazywała przede wszystkim, że podana przez pozwaną przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę jest zbyt ogólna a do tego nieprawdziwa.

Na wstępie rozważań w tym zakresie Sąd wskazał, że zgodnie z art. 30 § 4 k.p. w oświadczeniu pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę zawartej na czas nie określony lub o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powinna być wskazana przyczyna uzasadniająca wypowiedzenie lub rozwiązanie umowy. Jak to podkreślił Sąd Najwyższy, art. 30 § 4 k.p. został wprowadzony, by pracownik wiedział, czy i jakie zarzuty stawia mu pracodawca lub czym kierował się przy podejmowaniu określonej decyzji personalnej. Obowiązek podania przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę należy rozumieć jako nakaz podania przyczyny rzeczywistej i wystarczająco skonkretyzowanej. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego podanie w oświadczeniu o wypowiedzeniu umowy o pracę przyczyny pozornej (nieprawdziwej, nierzeczywistej, nieistniejącej) jest równoznaczne z brakiem wskazania przyczyny uzasadniającej wypowiedzenie. Przedmiot niniejszego postępowania zmierzał zatem do dokonania ustaleń, czy podana powódce przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę była konkretna i rzeczywista z punktu widzenia ustawowych rygorów formalnych (art. 30§4 k.p.), a po pozytywnym przesądzeniu tej kwestii, czy uzasadnia rozwiązanie stosunku pracy z R. J.. Art. 45 § 1 k.p. stanowi, że w razie ustalenia, iż wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas nie określony jest nieuzasadnione albo narusza przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę, sąd pracy -

stosownie do żądania pracownika - orzeka o bezskuteczności wypowiedzenia, a jeżeli umowa uległa już rozwiązaniu - o przywróceniu pracownika do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowaniu.

Sąd I instancji stwierdził, że wskazana przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę z powódką była w istocie nierzeczywista. Nierzeczywistość tej przyczyny tj. braku wymaganego wykształcenia odnosić należy do faktycznie zajmowanego przez powódkę stanowiska pracy. Faktem jest, iż powódka nie posiadała wykształcenia wyższego ekonomicznego lub podyplomowego ekonomicznego, które zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 18.03.2009r. w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych wymagane było dla osób zajmujących m. in. stanowisko zastępcy skarbnika gminy do 15.000 mieszkańców, jednakże, powódka nie zajmowała stanowiska zastępcy skarbnika. Tym samym wymóg posiadania przez nią wyższego wykształcenia ekonomicznego jej nie dotyczył. Skoro tak, to nie mógł stanowić podstawy wypowiedzenia jej umowy o pracę. Wobec powyższe powołanie się przez pozwanego na fakt braku wymaganego wykształcenia na zajmowanym stanowisku jest o tyle nierzeczywiste, że na faktycznie zajmowanym przez powódkę stanowisku pracy nie było określone wymagane wykształcenie. Sąd Rejonowy podzielił więc stanowisko powódki prezentowane w sprawie, uznając, że pozwany wypowiadając umowę o pracę z powódką naruszył przepisy prawa pracy wskazując nierzeczywistą przyczynę rozwiązania umowy o pracę. Tym samym zaktualizowały się roszczenia określone w art. 45 § 1 k.p., w tym ostateczne roszczenie powódki o zasądzenie na jej rzecz odszkodowania i dlatego Sąd Rejonowy orzekł jak w wyroku, nie orzekając o kosztach zastępstwa procesowego należnych stronie powodowej z uwagi na brak stosownego wniosku pełnomocnika powódki. Sąd orzekł natomiast o kosztach sądowych wynikających z roszczenia o przywrócenie do pracy. Podstawę rozstrzygnięcia w tym zakresie stanowią art. 98 k.p.c., art. 96 pkt. 4 i dodatkowo art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. W uchwale z dnia 5 marca 2007 roku sygn. akt I PZP 1/07 Sąd Najwyższy orzekł, iż sąd w orzeczeniu kończącym w instancji sprawę z zakresu prawa pracy, w której wartość przedmiotu sporu nie przekracza kwoty 50.000 złotych obciąży pozwanego pracodawcę na zasadach określonych w art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, kosztami sądowymi, których nie miał obowiązku uiścić pracownik wnoszący powództwo. Podstawę do rozliczenia kosztów sądowych stanowiła wartość zasądzonych na rzecz powódki odszkodowania. Należna opłata stosunkowa (art. 13 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych) od zasądzonej kwoty to 582 złote. Wyrokowi w punkcie I Sąd nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty jednomiesięcznego wynagrodzenia powódki tj. do kwoty 3877,60 zł brutto na podstawie art. 477 2 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany zaskarżając powyższy wyrok w całości i zarzucając mu:

1. Dokonanie błędnych ustaleń stanu faktycznego w sprawie poprzez przyjęcie, że powódka nie była zatrudniona na stanowisku zastępcy głównego księgowego i w konsekwencji uznanie, że na zajmowanym przez nią stanowisku nie było wymagane wykształcenie wyższe ekonomiczne lub podyplomowe ekonomiczne, co z kolei skłoniło Sąd do uznania, że przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę była nierzeczywista

2. naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na treść orzeczenia: tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów, dokonaną wybiórczo, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego przejawiającą się w:

a) oparciu podstawy rozstrzygnięcia tylko na wybranej części materiału dowodowego tj. na zeznaniach powódki oraz zgłoszonych przez nią świadków, i jednocześnie pominięcie twierdzeń i dowodów pozwanego podczas gdy zeznania te pozostają w wyraźnej sprzeczności z dokumentami znajdującymi się w aktach osobowych powódki i z dokumentami przedstawionymi przez pozwanego oraz faktem, że otrzymywała ona stały dodatek funkcyjny w związku z zajmowanym stanowiskiem

b) błędną ocenę materiału dowodowego i uznanie, iż powódka nie była zatrudniona na stanowisku zastępcy głównego księgowego w szczególności poprzez wskazanie, że według zeznań świadków powodem mianowania powódki na stanowisko zastępcy głównego księgowego było jedynie to, żeby w okresach nieobecności skarbnika, był pracownik, który mógłby podejmować czynności w bieżących sprawach urzędu, które wymagały kontrasygnaty Skarbnika, choć

wg zeznań obu zgłoszonych przez powódkę świadków, nie była ona uprawniona do kontrasygnowania jakichkolwiek umów czy też innych dokumentów

3. naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na treść orzeczenia: tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zebranego w sprawie tj. pominięcie zupełnie kwestii podniesionej przez pozwanego, dotyczącej zajmowanego przez powódkę stanowiska, w szczególności poprzez całkowite pominięcie dokumentów złożonych przez pozwanego, z których wynika, że powódka

kontrasygnowała umowy jako zastępcą głównego księgowego oraz zastępcą skarbnika, pominięcie dokumentów znajdujących się w aktach osobowych powódki, dotyczących zmian wynagrodzenia powódki w czasie zatrudnienia oraz pominięcie pisma z dnia 8 lipca 2008 r., dotyczącego określenia wysokości dodatku funkcyjnego powódki,

4. naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na treść orzeczenia tj. art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewyjaśnienie wątpliwości na które zwrócił uwagę pozwany a dotyczące dokumentów składanych przez pozwanego potwierdzających, że powódka wykonywała obowiązki zastępcy głównego księgowego, a które to pozostają w wyraźnej sprzeczności z zeznaniami świadków jak i twierdzeniami powódki

Pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku tj.:

1. oddalenie powództwa w całości

2. zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych za obie instancje

ewentualnie wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając apelację pozwany wskazał, że Sąd Rejonowy poczynił całkowicie błędne ustalenia stanu faktycznego, gdyż zarówno zeznania pozwanego, przedłożone przez niego dokumenty jak i dokumenty znajdujące się w aktach osobowych powódki potwierdzają, że powódką z pewnością zajmowała stanowisko zastępcy głównego księgowego. W aktach osobowych powódki poza pismem z dnia 4 lipca 2005 r. dotyczącym mianowania jej na stanowisko zastępcy głównego księgowego, znajduje się wiele innych dokumentów związanych m.in. ze zmianami wynagrodzenia, pozwalających zidentyfikować zajmowane przez powódkę stanowisko pracy -tj. zastępcą głównego księgowego. Ponadto pozwany wskazał na złożone przez niego dokumenty tj. porozumienie z dnia 11 czerwca 2007 r., umowa zlecenie, oraz Aneks Nr 1 z dnia 21 sierpnia zostało podpisane przez Wójta Gminy W. przy kontrasygnacie Skarbnika, przy czym za Skarbnika podpis złożyła powódka jako Zastępcą Głównego Księgowego, z kolei na protokole z dnia 31 lipca 2009 r. również powódka złożyła swój podpis wraz ze wskazaniem pełnionej przez nią funkcji Zastępcy Skarbnika. Dodatkowo o tym, że powódka pełniła funkcję zastępcy głównego księgowego, świadczy stały dodatek funkcyjny, który został powódce przyznany z chwilą mianowania jej na nowe stanowisko pracy. W oparciu o te dokumenty trudno zgodzić się ze stanowiskiem Sądu, że powódka pracowała na stanowisku inspektora, W konsekwencji Sąd bezzasadnie uznał, że przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę była nierzeczywista. Bezspornym w sprawie jest to, jakie wykształcenie ma powódka, przy czym z pewnością nie jest to wykształcenie wyższe ekonomiczne. Sąd działając w sposób prawidłowy winien przyjąć, że powódka pracowała na stanowisku zastępcy głównego księgowego, dla którego zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 18 marca 2009 r. o wynagradzaniu pracowników samorządowych wymagane jest wykształcenie wyższe ekonomiczne lub podyplomowe ekonomiczne, co z kolei oznacza, że przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę była konkretna i rzeczywista, i w przedmiotowej sprawie nie zaszyły przesłanki określone w art. 45 k.p.

Zdaniem pozwanego Sąd Rejonowy dokonał dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów poprzez oparcie podstawy rozstrzygnięcia tylko na wybranej części materiału dowodowego tj. na zeznaniach powódki oraz zgłoszonych przez nią świadków, i jednocześnie pominięcie twierdzeń i dowodów pozwanego, podczas gdy zeznania te pozostają w wyraźnej sprzeczności z dokumentami przedstawionymi przez pozwanego. Trudno zgodzić się z twierdzeniem Sądu, że analiza zeznań świadków przy uwzględnieniu dokumentacji pozwala na ustalenie, że powódka była zatrudniona

na stanowisku inspektora ds. finansowo-księgowych. Sąd w uzasadnieniu wskazuje, że : „Osoby te podnosiły, że celem tego mianowania było jedynie to by w okresach nieobecności skarbnika był pracownik, który mógłby podejmować czynności w bieżących sprawach urzędu, które wymagały kontrasygnaty skarbnika”. Teza ta jest całkowicie nieuprawniona, bowiem obaj świadkowie w trakcie swoich zeznań wyraźnie podkreślali, że powódka nie była upoważniona do kontrasygnowania jakichkolwiek dokumentów, ponadto stwierdzili, że miała ona zajmować się tylko kwestiami związanymi z księgowaniem. W tej sytuacji widać wyraźnie, że ocena zeznań świadków została dokonana w sposób dowolny a nie swobodny. Dokonując dalszej analizy niniejszego zarzutu, można wysnuć wniosek, że niektóre ustalenia Sądu zostały ocenione wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego. Warto podkreślić, że zarówno świadkowie jak i powódka nie byli w stanie racjonalnie wyjaśnić z jakich przyczyn otrzymywała ona stały dodatek funkcyjny, skoro miała zastępować głównego księgowego tylko w razie jego nieobecności w pracy, do czego Sąd również w ogóle się nie odnosi w swoich rozważaniach. Poza tym Sąd pomija także znaczenie pisma z dnia 4 lipca 2005 r., z którego przecież jednoznacznie wynika, że powódka zostaje mianowana na stanowisko zastępcy głównego księgowego i w związku z tym otrzymuje również stały dodatek funkcyjny. Sama nazwa „dodatek funkcyjny” kojarzy się z tym, że osoba otrzymuje go w związku z pełnioną funkcją, w przedmiotowej sprawie z funkcją zastępcy głównego księgowego, co zresztą można wywnioskować z treści pisma z dnia 4 lipca 2005 r. W tym miejscu pozwany wskazał, że zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 11 lutego 2003 r. w sprawie zasad wynagradzania i wymagań kwalifikacyjnych pracowników

samorządowych zatrudnionych w urzędach gmin, starostwach powiatowych i urzędach marszałkowskich, które obowiązywało w chwili mianowania powódki na stanowisko zastępcy głównego księgowego, dodatek funkcyjny nie przysługiwał osobom zatrudnionym na

stanowisku: inspektora, specjalisty czy też referenta. Podobnie zostało to uregulowane w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 2 sierpnia 2005 r. w

sprawie zasad wynagradzania pracowników samorządowych zatrudnionych w urzędach gmin, starostwach powiatowych i urzędach marszałkowskich. W aktach osobowych powódki znajduje się pismo z dnia 8 lipca 2008 r., z którego wynika, że ustala się jej miesięczny dodatek funkcyjny w wysokości 50 % podstawy wynagrodzenia w grupie I, ze wskazaniem, że jest to 2 grupa

dotatku funkcyjnego. Zgodnie z wówczas obowiązującym rozporządzeniem, taki dodatek przysługiwał osobie zatrudnionej na stanowisku zastępcy głównego księgowego. Pozwany podkreślił, że w kwestii przyznawania dodatku pracodawca powódki nie miał dowolności i był ograniczony przepisami rozporządzenia.

Pozwany zakwestionował ponadto jako nielogiczne i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego twierdzenie Sądu że wskazano w zakresie obowiązków inspektora do spraw finansowo-księgowych zastępowanie skarbnika gminy podczas jego nieobecności. Jeżeli zdaniem Sądu można powierzyć dodatkowe obowiązki tylko poprzez zapisy w zakresie obowiązków, to w jakim celu pracodawca mianuje pracownika na stanowisko zastępcy głównego księgowego i przyznaje mu dodatek funkcyjny. Trudno wyobrazić sobie, że racjonalnie działający pracodawca przyznaje pracownikowi stały dodatek funkcyjny wówczas, gdy pracownik ma zastępować inną osobę tylko w razie jej nieobecności w pracy i w

dotatku może to uczynić tylko poprzez zmianę zakresu obowiązków.

Pozwany podniósł ponadto, że Sąd Rejonowy w sposób oczywisty dopuścił się naruszenia przepisów prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zebranego w sprawie tj. pominięcie zupełnie kwestii podniesionej przez pozwanego w piśmie z dnia 15 czerwca 2015 r.; pominięcie dokumentów znajdujących się w aktach osobowych powódki, dotyczących zmian wynagrodzenia powódki w czasie zatrudnienia oraz pominięcie pisma z dnia 8 lipca 2008 r., dotyczącego określenia wysokości dodatku funkcyjnego powódki. Wskazując na ostatni z zarzutów pozwany podkreślił, że doszło do naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. gdyż Sąd w uzasadnieniu odniósł się jedynie do części materiału dowodowego, zupełnie pomijając twierdzenia i dowody pozwanego. Działając prawidłowo Sąd winien wskazać wszystkie twierdzenia i opisać dlaczego jedno uznał za swoje,

a inne pominął, nie przyznając im mocy dowodowej. W uzasadnieniu brak jest wskazania motywów, którymi kierował się Sąd I instancji pomijając twierdzenia zgłaszane przez pozwanego. Ponadto w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia próżno szukać wyjaśnienia dlaczego pominięto dowód z dokumentów w postaci umów załączonych przez pozwanego.

Sąd Okręgowy uznał, że apelacja pozwanego jest uzasadniona, a zarzuty w niej zawarte skutkowały zmianą zaskarżonego orzeczenia. Sąd Rejonowy zgromadził w toku postępowania materiał dowodowy pozwalający na rozstrzygnięcie sprawy, jednakże na podstawie tego materiału dowodowego poczynił błędne ustalenia stanu faktycznego, dopuszczając się naruszenia przepisów postępowania cywilnego, w szczególności art. 233 § 1 k.p.c. które to naruszenia miały wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Jak słusznie podniósł apelujący Sąd Rejonowy całkowicie pominął dowody zgłoszone w toku sprawy przez pozwanego, w postaci protokołu z przekazania kasy, umowy zlecenia, aneksu do Porozumienia w sprawie realizacji programu wieloletniego(...). Sąd pominął także szereg dokumentów znajdujących się w aktach osobowych powódki a mających bezpośredni związek i znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Ponadto, w uzasadnieniu wyroku Sąd w ogóle nie odniósł się do tych dokumentów, nie wyjaśnił, dlaczego pominął je i uznał za nieprzydatne dla ustalenia stanu faktycznego sprawy. Stanowi to naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. Zdaniem Sądu Okręgowego pominięcie tych dowodów skutkowało tym, że Sąd dokonał oceny zeznań powódki i zawnioskowanych przez nią świadków w sposób dowolny, naruszając przy tym zasadę swobodnej oceny dowodów. Ocena tychże stała się oceną dowolną i naruszającą zasady logicznego rozumowania. Treść dokumentów, złożonych przez pozwanego wraz z pismem procesowym z dnia 15.05.2015r. nie pozwala na uznanie zeznań świadków M. K. i H. K. za wiarygodne. Były Skarbnik M. K. twierdził, że powódka, pomimo mianowania ją na stanowisko zastępcy głównego księgowego, nie miała kompetencji do podpisywania dokumentów, które wymagały podpisu skarbnika. Z kolei były wójt H. K. twierdził, że w urzędzie w ogóle nie było stanowiska głównego księgowego a powódka nie mogła reprezentować urzędu jako Skarbnik. Twierdzenia tych świadków stoją w jawnej sprzeczności z treścią przedstawionych Sądowi dokumentów, z których wynika, że powódka z upoważnienia wójta reprezentowała urząd jako zastępca głównego księgowego. Wójt H. K., jak wynika z akt osobowych powódki, mianował ją na to stanowisko, kolejnymi angażami przyznawał jej dodatek funkcyjny jako zastępcy głównego księgowego oraz zaakceptował stworzenie dla powódki odpowiedniej treści pieczęci urzędowej. Jego twierdzenia, jakoby w urzędzie nie było takiego stanowiska są więc oczywiście nieprawdziwe, a brak wyszczególnienia takiego stanowiska w Regulaminie organizacyjnym nie może stanowić o nieistnieniu stanowiska przy jednoczesnym „mianowaniu” pracownika na to stanowisko. W kontekście treści dokumentów znajdujących się w aktach osobowych powódki zeznania tego świadka są całkowicie niewiarygodne, a wskazane motywy powierzenia powódce stanowiska zastępcy głównego księgowego, na których to motywach Sąd Rejonowy głównie oparł swoje orzeczenie, wydają się jako prezentowane wyłącznie na potrzeby procesu.

Wyjątek stanowi ta część zeznań H. K., w których świadek przekonywał, że Urząd Gminy jest zbyt małym urzędem, aby poza Skarbnikiem tworzyć samodzielne stanowisko jego zastępcy. Z takim poglądem trudno się nie zgodzić, jednak świadek faktycznie takie stanowisko utworzył, „mianując” na nie powódkę i potwierdzając jego istnienie kolejnymi dokumentami w postaci angażu określających wysokość wynagrodzenia powódki. Konsekwencją takiego ukształtowania stanowiska powódki jest, zdaniem Sądu Okręgowego, ustalenie, że powódka, będąc zatrudniona na stanowisku zastępcy głównego księgowego wykonywała dodatkowo czynności wykonywane na poprzednio zajmowanym stanowisku inspektora ds. księgowo-finansowych. Potwierdzeniem takiego właśnie ukształtowania stanowiska powódki jest dokument, znajdujący się w aktach osobowych powódki, który również umknął uwadze Sądu Rejonowego, w którym określono zadania wspólne dla wszystkich referatów oraz szczegółowe zadania dla: „stanowiska pracy ds. księgowo-finansowych i zastępcy skarbnika R. J.”. Do zadań powódki przypisano takie czynności jak: wykonywanie zadań w imieniu skarbnika Gminy podczas jego nieobecności ale także m.in. prowadzenie księgi głównej księgowości oraz prowadzenie i rozliczanie inwentaryzacji. Są to czynności, które, zgodnie z przepisami ustawy o rachunkowości, może wykonywać jedynie osoba głównego księgowego lub jego zastępcy.

Jak wskazano wyżej, powódka faktycznie wykonywała czynności jako zastępca głównego księgowego, natomiast w toku postępowania przed Sądem I instancji nie udowodniła swoich i świadków twierdzeń, jakoby wykonywała je

tylko w czasie nieobecności skarbnika. Zgodnie z zasadą określoną w art. 6 k.c. ciężar dowodu spoczywał właśnie na powódce.

Za całkowicie bezpodstawny uznał Sąd Okręgowy wniosek Sądu I instancji, który stwierdził, że fakt iż powódka otrzymywała dodatek funkcyjny nie wskazuje na powiązanie go ze stanowiskiem zastępcy skarbnika/głównego księgowego a jedynie pozwala na przyjęcie, że został on przyznany powódce w związku z powierzeniem dodatkowych obowiązków, oprócz tych, które wykonywała jako inspektor do spraw księgowo – finansowych. Konstatacja taka jest całkowicie sprzeczna zarówno z treścią dokumentów zawartych w aktach sprawy jak i z treścią przepisów regulujących zasady wynagradzania pracowników samorządowych. W okresie powierzenia powódce stanowiska zastępcy głównego księgowego obowiązywało Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 2 sierpnia 2005 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników samorządowych zatrudnionych w jednostkach organizacyjnych jednostek samorządu terytorialnego (Dz.U.2005.146.1222), w którym § 5 ust. 1 stanowi: Dodatek funkcyjny przysługuje pracownikom zatrudnionym na stanowiskach związanych z kierowaniem zespołem oraz radcy prawnemu, natomiast ust.

2 : Dodatek, o którym mowa w ust. 1, przysługuje również pracownikom zatrudnionym na stanowiskach niezwiązanych z kierowaniem zespołem, dla których w wykazie stanowisk, o którym mowa w § 3 ust. 2, przewiduje się dodatek funkcyjny, z tym że maksymalna stawka tego dodatku przewidziana dla danego stanowiska jest niższa o jedną stawkę.

Z kolei z § 5a ust.1 rozporządzenia wynika, że Z tytułu okresowego zwiększenia zakresu obowiązków służbowych lub powierzenia dodatkowych zadań albo ze względu na charakter pracy lub warunki wykonywania pracy pracownikowi może być przyznany dodatek specjalny.

2. Dodatek specjalny przyznaje się na czas określony, a w indywidualnych przypadkach także na czas nieokreślony.

Podobne zasady przyznawania dodatku funkcyjnego i specjalnego przewiduje aktualnie obowiązujące Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 18 marca 2009 r. w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych (Dz.U.2014.1786 j.t.).

Jak więc wynika z treści przytoczonych przepisów, gdyby faktycznie, jak to przedstawiała powódka i świadkowie, i jak przyjął Sąd Rejonowy, dodatkowe świadczenie miało rekompensować powódce jedynie czasowe, tj. w okresach nieobecności skarbnika, zwiększenie jej obowiązków, wójt powinien przyznać jej dodatek specjalny w trybie § 5a rozporządzenia. Tymczasem przyznano powódce stały dodatek funkcyjny należny jedynie określonej grupie pracowników samorządowych i jak słusznie podniósł pozwany w apelacji, nie przysługiwał on inspektorowi. Powódka korzystała więc z przywileju wyższego stanowiska jeśli chodzi o wynagrodzenie, lecz w przypadku konieczności spełnienia określonych wymogów formalnych dla zajmowania tego stanowiska usiłowała dowodzić, że powierzonej jej funkcji nie sprawowała.

Podsumowując, Sąd Okręgowy, na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego przed Sądem Rejonowym dokonał odmiennych ustaleń stanu faktycznego i uznał, że powódka od dnia 01.07.2005 r. zajmowała stanowisko zastępcy głównego księgowego. Bezpornym w sprawie było, że rodzaj wykształcenia powódki nie spełnia warunków określonych w/wym. przepisami dotyczącymi wynagrodzenia pracowników samorządowych a tym samym, przyczyna wskazana w wypowiedzeniu umowy o pracę była prawdziwa i uzasadniała rozwiązanie z powódką umowy o pracę. Powierzenie faktyczne pracownikowi stanowiska i przyznanie z tego tytułu dodatku funkcyjnego determinuje uznanie, że pracownik ten powinien spełniać określone przepisami wymogi dotyczące poziomu wykształcenia a w przypadku ich niespełnienia wypowiedzenie umowy o pracę jest uzasadnione.

W związku z powyższym, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżone orzeczenie w całości i oddalił powództwo jako bezzasadne. Jednocześnie, na podstawie art. 113 ust. 1 w zw. z art. 96 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2014.1025 j.t.) kosztami sądowymi, od uiszczenia których powódka była zwolniona z mocy prawa obciążył Skarb Państwa. Sąd obciążył powódkę kosztami zastępstwa procesowego na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 11 ust. 1 pkt 1 i § 12 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dnia 28 września 2002 r. sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb

Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.) z uwzględnieniem zmian obowiązujących od dnia 01.08.2015r.